

Egyedül Istennel...

Köszöntés: „Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az Úr, ő a földkerekség teremtője! Nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen (Ézs 40,27-28).” Ámen.

Gyülekező ének: 269. dicséret: „Istenre bízom magamat, ...”

Fennálló ének: 42. zsoltár: 1. verse: „Mint a szép híves patakra...”

Fő ének: 42. zsoltár: 2-7. verse: „Könnyhullatásim énnékem...”

Előfohász: „...hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van. Mert Isten a tanúm, akit lelkemből szolgálok Fia evangéliumának hirdetésével, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, mindenkor kérve imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok. Mert szeretnék meglátogatni titeket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak át nektek, azaz hogy együtt nyerjünk vigasztalást nálatok egymás hite által, a tietek és az enyém által. (Róm 1,8-12)?” Ámen.

Lekció: Zsoltárok könyve 42. rész: *„A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolkodom a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár-hegyről. Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az Úr, imádságot életem Istenéhez. Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek.”*

Előima: Köszönjük könyörülő jó Atyánk az Úr Jézus Krisztusban, hogy Igéd által kegyelemmel erősödik meg a szív, hiszen Te megerősítesz, meg is segítesz és jobboldal támogatsz. Megvalljuk, hogy ilyen emberes hónap kezdetén nagyon nagy szükségünk van rá, hogy emlékezzünk drága szabadító tetedre, erőt és békességet merítsünk abból a drága áldozatból, amit Fiad a Te Atyai jókedvedből felénk tanúsított. Kérünk, bocsásd meg vétkeinket, hitünk lankad a hatalmaskodók dühe alatt, oltalom után vágyódunk a zivatarban, olyan gyengék vagyunk, mint a nyárfalevél és félelemmel van tele szívünk, hiszen még a saját árnyékuktól is megijedünk a sötétben. Add, Urunk, hogy ne veszítsük el Beléd vetett bizalmunkat, hiszen nagy jutalma van. Terelgess bennünket Lelked ereje által, hogy ne legyünk kiskorúak a hitben, ne sodródjunk ide-oda hánykódva, hanem bemenjünk abba a nyugalomba, Jézus Krisztus által elkészített örömbé, amely a miénk. Add, hogy növekedjünk fel szeretetben mindentől, Őbenne, Őáltala és Ővele, aki a fej, a Krisztus. Az ő áldozatáért fogadj el bennünket és cselekedj, hogy lábadnál ülve szívünk hevüljön, lábunk megteljen nagy energiával, kezünk kész legyen a segítségnyújtásra nem azért, mert jók vagyunk, hanem azért, mert Te vagy a jó és áldott Úr, Aki mindenre felkészítesz. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 173. dicséret: „Nem vagyunk mi magunkéi, ...“

Textus: Zsoltárok könyve 42. rész 12. verse: *„Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek.“*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ez a zsoltár Kóráh fiai költeményei közé tartozik, amelyik azért egyedülálló, mert istentiszteleti célokra készült. A mi népünk is nagyon szereti, énekelni, fejből idézni, dúdolgatni a dallamát. A legkedveltebb zsoltárok egyike. Nekem azért, mert egy gondolat kétszer is szerepel benne és erre a megerősítésre többször is szükségünk van: *Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek.“ (Zsolt 42,6.12)*

Úgy vágyakozik a zsoltáros lelke Istenhez, mint a szarvas a hús vízhez. Számára Isten a felüdülés egyetlen megszemélyesítője. A tiszta forrás. Az Úr olyan, mint a hömpölygő víz. A mi Istenünk az élet forrása. Egyedül Ő az élő Isten, Aki élő vizet nyújt, mert él az Úr és áll ígérete. Isten hatalma így táplál és szabadít meg mindentől. A zsoltáros pedig mindezt az istentisztelet alatt érezte át és meg. Ott

volt olyan közösségben az Úrral, ami leírhatatlan. Ő egy vágyakozó lélek. Ő egy Isten után vágyakozó szív. El akar menni, és újból ott akar lenni, ahol Istennel találkozott. Be akar lépni a szentélybe. Vágyódik Isten után. Hány szépkorú testvér, siránkozik egy-egy látogatás alkalmával: „Mennék én... Szívesen ott lennék... Minden porcikám vágyik...” Majd jönnek a megszokott kérdések: „Sokan járnak templomba? Mennyien voltak istentiszteleten?” A zsolttárosnak egy kívánsága van: Isten színe elé járulok és Ő mutassa meg nekem önmagát. Találkozni jövök az Úrral. Aki ilyen céllal jön, jó helyen van. Aki ezzel az indítékkal a szívében érkezik, jó helyen keres. Először Őt magát, de az ember nem láthatja az Urat. (II Móz 33,20) De a tisztaszívűek meglátják az Istent. Ők az igazán boldogok. (Mt 5,8) Mert Isten nélkül az életünk tartalma csak sírás. Annyira sír a zsolttáros, hogy szinte csak azzal kel és fekszik. Kenyere és tápláléka szíve fájdalma. Még éjszaka is csak álmatlanság és nyugtalanság gyötri. Sírok-rívok. Nem tudja abbahagyni a sírást. Zokog. Keservesen sír, mint a tagadó Péter. (ld. Mt 14,72) Keservesen sír, mint a gyermektelen Anna. (ld. ISám 1,8) Keservesen sír, mint a sok sirató asszony Jairus házánál. (ld. Mk 5,38) Könnyekre fakadt, mint Jézus látva Máriát és Mártát. (ld. Jn11,35). A zsolttáros nem látja Istenét. Minden beárnyékolja Isten arcát. A könnyek mögött van Isten drága jelenléte. Ha sírunk nem vesszük észre az Urat. A könnyes arc eltakarja az igaz világosságot. A ború után azonban jön a derű. Nincs annyi könny, amit az Úr ne tudna tömlőjébe gyűjteni, megszámlálni és számon tartani őket. De egyszerre csak felvillan egy emlék, ami az örömteli múltat villantja fel.

Őszintén érez, hallja a hangokat és minden porcikája beleremeg. Mintha múltna a sötétség, és támadna a világosság. Az istennélküliséget, a rajta elhatalmaskodó aggodást és szorongást felváltja a Jeruzsálemben egykori zarándoklás drága élménye. Amikor felment a templomba... Amikor ott volt... Amikor igazán jelen volt. Amikor kiöntötte szívét-lelkét Isten előtt. Ebben az emlékezésben, az emlékezés pillanatában feltör szíve mélyéről az igaz vallomás. Látja a tömeget,

amely örömmel van együtt. A tolakodást érzi zsigereiben, ahogyan mindenki fel akart jutni a templomba. A hangoskodást, a vígság hangját, ahogyan ott akartak lenni. Az áldott sietség az Úr házába. Amikor ő vezette a zarándokokat. Élükön járt. Ő volt az első. A zsoltáros pedig teljesen őszintén beszélget önmagával, bensőjével, mert aki nem tud bensőjével beszélgetni, nem képes Istenével sem. Tudja, hogy mi mindent engedett meg Isten az ő életében, de nincs oka a kétségbe esésre. Most is várhat Istenére. Reménységgel várhatja az ő segítséget. Megadatik még neki, hogy az Urat magasztalja minden jótéteményéért, Aki jóra fordítja a rosszat is. A hálaadásra való emlékezés pedig átmegy bűnvallásba. Akinek van miért hálát adni, azt ki tudja önteni szívét Isten előtt hálátlanságáért. Hogy mennyi idő telt Nélküle. Hogy mennyit sírtam saját helyzetem miatt, pedig imádkozni, hinni, bízni és remélni kellett volna. A nyárnak vége, drága testvérek. A feltöltekezés idejének vége. Te mire fogsz emlékezni? Egy pillanatra a szabadság alatt, amikor elvonultál egy ismeretlen, lakatlan helyre, amikor betévedtél egy templomba, ahol Jézus ott volt és te is jelen voltál teljesen és egészen? A gyerektáborra, ahol hallottál Jézusról? Az Élesztőre, ahol megtudtad, hogy előre csak úgy lehet menni, ha kevesebb leszel Jézusban? A jókai csendesnapokra, ahol együtt voltál a testvérekkel? A pillanatra, amikor hála támadt ott, ahol mindig csak könnyezel, fáj, fél és sír a lélek. Mert a szorongás visszatérhet és vissza is fog, ne áltassuk magunkat. Úgy mint a zsoltáros életében. Visszatérő alkalmak a benső szorongások, csak nem valljuk be önmagunknak. Sok minden hat ránk. Mások hatalmaskodása, betegség, és ezek mind elvonják a figyelmünket a békességet nyújtó igaz közösségtől, Istenünk áldó jelenlétéről. Emlékezni. Visszaemlékezni. Feleleveníteni.

Mert ugyan ott élünk mi is, ahol helyileg a zsoltáros. Jordán. A választás folyója Izráel életében. A határ, ahol sok minden eldőlt. Vallomás Istennel, bizakodás Őbenne vagy Isten nélkül való haladás. Emlékezzünk csak Józsué prédikációjára. Átkelni a Jordánon, tehát dönteni Isten mellett. Döntések mezején élünk mi is.

Lemenni a Jordánhoz. A nehéz terepet, a hegyeket, Hermónt, Micárt leküzdeni és választani Őt, Aki út, igazság és élet. Jordán az élet vagy a halál folyója a zsoltáros számára. Átmenni a halálból az életre. Aki hisz Jézusban, átment a semmiből a mindenbe. Mellette van. Örömebe fogadta. Szabadításával ajándékozta meg. Döntés. Szabad döntés joga a kezében van, drága testvérem. A masszív hegy vonulatok, vagy épp a halál és élet vize. Mi is itt lakunk. A Kárpátok lábánál élünk és hányszor kelünk át a Dunán az élet vagy épp a halál miatt. Sok szimbólum és mind az élettel annak sűrűjével függ össze. Micár éppen Sodoma mellett helyezkedett el. Kis hegy, kis domboldal Sodoma mellett. Isten azonban felégette. Cháosz, az abszolút semmi, nincstelenség és halál hegye. Halálhörgés és siralom helye. Honnan jövünk mi ma az Úr házába? Kinél talál oltalmat a lelkünk? Egyedül Istennél? A zsoltáríró könyörög Isten védelméért. Kétszer hangzik el a szabadulás utáni vágy: „Szabadíts meg, Uram! Tégy szabaddá, Istenem! Vedd el mindenem, eddigi életem, formáld, tápláld, szeress, vezess, építs és adj imádó szívet. Tégy gyermekeddé, Uram. Emlékeztess és add, hogy emlékezzem. Vezess a hegyre, de az áldás hegyére a pusztulás földjéről. Vigyél el egészen a Golgotáig, hogy lássak, hogy halljak, hogy némán álljak, hogy le tegyem bűneim, könnyeim, fájdalomam, hogy megvalljam a sok ó-t, a temérdek régit, a gyötrelmeket. Hogy elsírjam bűneimet. Isten hatalma és segítsége. Az ő sziklaszilárdan álló szövetsége nélkül ez nem lehetséges. A meglátott és megtapasztalt kegyelem. Hálát adni érte, mert másképp nem tudok és nem is akarok élni. Csak Vele, csak Benne, csak Általa, Aki szabadítóm és megváltóm. Jézus az én szabadítóm és Megváltóm. Új napra ébredtünk és új lehetőséget kaptunk. Élünk hát Ővele, Aki megmutatja a szabadulás útját. Ne csüggedj, hanem bizakodj. Ne törj meg, hanem remélj. Ne nyugodj bele, hanem térj Hozzá. Ne engedd el az Ő kezét, mert Vele célba érsz. Ámen.

Utóima: „Mert nap és pajzs az Úr, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bíz (Zsolt 84,12-13)!”

„És ne szomorítsátok meg Isten Szentlelkét, aki az ő pecsétje rajtatok a megváltás napjára. Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszszággal együtt (Ef 4,30-31).”

„Nemcsak a közelben vagyok Isten – így szól az Úr –, hanem Isten vagyok a távolban is! El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az Úr. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az Úr (Jer 23,23-24).”

„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal (Róm 8,26).”

„Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: a názáreti Jézust, József fiát. Származhat-e valami jó Názáretből? – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: Jöjj, és lásd meg (Jn 1,45-46)!”

„Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk (Ijn 4,13).”

„Őbenne pedig titeket is, akik hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek, eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására (Ef 1,13-14).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled (Zsolt 103,2)!”

Áldás: „Jézus így válaszolt nekik: Higgyetek Istenben (Mk 11,22)!” Ámen.

Záró ének: 268. dicséret: „Dicsérjük háladással az egy Fő valóságot...”